

Kallaletung äpardub, kuna kaptenil õnnestub vilega appi kutsuda oma madruseid, kes samas restoráni teises ruumis lõbutsevad. Sadamakapten teeskleb vabandamist seletades vahejuhtumit purjus meeste tülinorimisena.

Tai-Hoa jääb ahastades üksi: ta on õnnetu oma jõuetusest abistama kaptenit. Otsib unustust oopiumi suitsetamises.

Oopiumi uimas ilmub Tai-Hoale igasugu viirastusi, alul võikaid, hiljemini kauneid. Tai-Hoa liitub nende tantsimisse. Lõppeks viirastub Tai-Hoale kapten ja selle laev, kuid unenäolised olevused takistavad teda oma igatsetule lähenemast.

KOLMAS VAATUS.

1. pilt.

Ball sadamakapteni juures.

Kirju seltskond, jaapanlasi, eurooplasi, hiinlasi, on kogunenud ballile sadamakapteni juure. Seltskonna tants vaheldub ettekannetega, euroopalikus akrobaatilises laadis ja hiina teatri kujulisena.

Tegevus kandub teise ruumi, kus sadamakapten annab Lin-San-Fule mürgipudeli kapteni mürgitamiseks. Tai-Hoa satub stseenile, kus vandeseltslased tilgutavad müriki kaptenile määratud jooginõusse. Pahaendelise aimuse ärevuses otsib ta kaptenit, et teda hoiatada. Kui ta aga teda kohtab, ei julge ta Lin-San-Fud kartes oma kavatsust siiski täide viia. Meeleheitel avaldab ta siis kaptenile oma tundeid, kutsudes teda põgenema endaga. Kuid kapten kohusetundes oma laeva ja oma töö vastu keeldub. Tai-Hoa jääb üksi oma põlatud armastusega.

Pidu jätkub. Teetseremoonia lõpul pakutakse külalistele teed ja veini; Tai-Hoale aga annab Lin-San-Fu mürgitatud jooki kaptenile pakkumiseks. Täieliselt Lin-San-Fu võimu all Tai-Hoa ei julge tõrkuda. Ta tantsib ja ulatab siis karika kaptenile. Hetkel, kui see tahab juua, lööb Tai-Hoa tal karika käest ning, kogu aja valvanud Lin-San-Fud, juhib ta kõrvale revolvi, mille see haaranud, et tulistada kaptenit. Samal silmapilgul tormavad ballisaali mässavad kuld kätte tasuma vihatud võõramaalastele. Vana kuli tunneb ära Nõukogude kapteni, juhib ta välja, lubades hoolitseda Tai-Hoa eest.

2. pilt.

Mererannas.

Tai-Hoa on tõtanud randa ütlema viimaseid tervitusi oma laevaga lahkuvale kaptenile. Kuid ta on hilineanud — laev on juba eemaldunud. Tai-Hoa matab omad lootused ja õnne ootused.

Mässajad on relvastunud ja tormavad kogunemispunktidesse ja võitlusesse. Tai-Hoa, ülestõusu vaimustusest haaratuna, annab ühele salgajuhile üle vabaduse sümboli — punase mooni. Teise salga kannul ilmub põgeneja Lin-San-Fu. Silmates Tai-Hoad tas lööb lõkkele metsik viha tütarlapse vastu, kes süüdi ta äpardumistes: Ta haarab noa ja haavab surmavalt Tai-Hoad.

Ärgates minestusest veel kord Tai-Hoa silmi eest möödub ta elu. Igatsusest ja valust aetuna ajab ta end korraks üles, et veel kord näha laeva, kuid seda ei ole enam. Ta tahaks siit ära, kuid jõud ei kannu; vaid mõned samud ja ta variseb kokku. Vana kuli, kes oma hoolealuse võitluses kaotas, tuleb teda otsima, kuid leiab surija.

3. pilt.

Apoteos: Ülestõusnud kogunevad sündmuspaigale, langetavad surnud Tai-Hoale punased lipud ja lähevad vastu päikesele.